

FRIHEDSDAGENS FESTLIGHEDER

den 21. april 1977

af pastor Kai Kjær-Hansen, Jerusalem

*Ben yehuda
Jerusalem
21. april 1977
1976*

Vi havde hørt og læst om, at der ville blive fest i gaderne i Jerusalems centrum, og da børnene havde fri fra børnehaven næste dag, havde vi besluttet at gøre det til en familiefest. »Forhåbentlig bliver I ikke skuffet«, havde en her fra vores ejendom advaret Kirsten, »i gamle dage tog man ud, men ikke så meget i dag!«

Da vi stod og skulle begive os af sted, ringede det på døren. »Kom ud med børnene«, indbød en mor, »vi laver bål og steger kartofler«. Lige rundt om hjørnet var bålet allerede tændt, og børnene fra opgangen dansede i rundkreds og sang. De voksne stod og spejdede op mod Hertzl-bjerget, hvor man vidste, at tusindvis af mennesker var forsamlede for at mindes Israels faldne soldater. Med ét blev himmelen oplyst af lyskastere, der bevægede sig frem og tilbage på himmelen og et festfyrværkeri begyndte. Da det var afsluttet og frihedsdagens begyndelse markeret, steg raketter til vejrs over Jerusalems centrum.

Derefter ind til centrum. Det lykkedes os at finde en plads, hvor vi kunne parkere lovligt. De fleste andre måtte næsten som sædvanligt parkere ulovligt. Det så man i aften stort på; det samme gjorde politiet. En bilist bruger – også som sædvanligt – sit horn og er utilfreds med, at han ikke kan køre over for rødt lys. »Hav tålmodighed mand; kan du ikke se, at det er rødt«, smiler en politibetjent og peger op mod trafiklyset.

Gaderne er fulde af folk. I mit liv har jeg aldrig på én gang set så mange mennesker på gaderne. Centrumsgaderne King George, Ben Yehuda og Jaffa Road er lukkede for trafik. Forskellige orkestre spiller. Eller larmer! Hvor der ikke er et orkester, er højtaltale sat op, således at man

kan danse overalt. Barbara finder 2 ti'ere. Hun holder dem op og spørger de nærmeststående, om det er deres. Ingen vil vide af dem. Så bliver det en billig aften for os. Barbara gi'r! Helt let er det imidlertid ikke at finde en isbutik. Og når man endelig har fundet den, tager det tid og kamp for at få sin is. Selv om det er fest, forsøger man ikke at forandre på sine vaner. Den, der er stærkest og højest råbende, får sin is først. Vi er også ved at lære det!

På Ben Yehuda møder vi nogle af børnenes legekammerater og deres forældre. »Der er stemning«, sagde jeg, »folk har ellers fortalt os, at der ikke ville være noget ved at tage herind«. – »Det er ikke noget i forhold til for nogle år siden. Dengang var der folk på gaden«, sagde de. – Godt at vi ikke var her med klapvogn dengang, tænkte jeg. I aften var det såmænd svært nok at holde styr på at få hele familien med.

Vi maser os videre ned mod Zions Square. Her er der stopfyldt med mennesker. Højtalerne larmer og de unge danser. Hele tiden får man en hammer i hovedet eller bag i. Den er heldigvis af plastik og giver en skæg lyd fra sig, hver gang den rammer. Det er noget, man fandt på for nogle år siden. Alle går rundt med den og giver hinanden en på »gokken«. Og smiler. En politibil bevæger sig med sneglefart igennem mylderet på Jaffa Road. Vinduerne er åbne. Børnene stikker deres hånd ind i bilen og giver betjentene et »gok« i hovedet med plastikhammeren. Andre hamrer på bilens tag. Bare smil.

Og så ind i Frihedsparken. Det er Frihedsdag, men man tager ingen chancer. Tasken skal åbnes og undersøges. Der er ikke meget andet end kiks og slik i. En forbipasserende ser på den kvindelige betjent og på os, en

familie med tre små børn, og udbryder: »Leder du efter slik!? Ka' du ikke se på folk?«

Overalt vifter man med flag. Overalt er der pyntet med flag. Regeringsbygningerne er illuminerede. Flagene følger den gamle grænse før 1967 – stort set. I den arabiske hovedgade sås kun ét flag næste dag, uden for en israelsk bank. Araberne holder sig hjemme. Føler meget forståeligt, at der har de det bedst.

Overalt ser man den flotte frihedsplakat ophængt. Fredsduen fylder det meste. Nederst i hjørnet står israelere og sender fredsdue op i luften. Ved festlighederne, som i år samtidig markerer begyndelsen på 10-års jubilæet for Jerusalems genforening, har man således ikke nok i at se tilbage på fortidens bedrifter. Vel er Jerusalem genforenet, men freden og følelsen af fred mangler stadigvæk.

– »Bliver de aldrig trætte af at feste?« – kommenterede en dansker. For et par uger siden var det påskefest, for en uge siden mindedes man de 6 millioner, der blev dræbt i gaskamre, i går mindedes man de faldne soldater, og i dag fester man.

Så længe den politiske spænding vedvarer, og så længe der er soldater, der mister livet, vil man sikkert mindes og feste. For at klare livet.

Der er kun 3 år mellem Frihedsdagen i 1945 i Danmark og Staten Israels oprettelse i 1948. Disse tre år kan naturligvis ikke forklare forskellen mellem en dansk og en israelsk frihedsdag. Israels 29-årige kamp er den eneste forklaring.

Husk KOLLEKTDAGEN
den 14. august – 10. s. e. trin.
Giro 3 05 45 00.